

Я вірю в людей. Переконаний, що кожен може досягнути будь-чого, варто йому лише захотіти цього і прийняти свої бажання як власне призначення. Навіть більше, немає нічого такого, чого б не змогла зробити людина, яка насправді чогось хоче. Тільки б от визначитись з тим, чого насправді ми хочемо... Часто саме пошук призначення, власного місця під сонцем, своєї ролі у житті є найважчою складовою для досягнень. Пройти свій шлях не так і важко, набагато важче з ним визначитись. І тут людям, які хочуть швидких звершень, у пригоді стає вміння визначати свої цілі. Направду, це ціле мистецтво, з неймовірною кількістю нюансів і запитаннями, які потрібно собі вчасно поставити. Недарма кажуть, що правильно визначена ціль – це половина пройденого Шляху.

Хай як це звучить, та найважче – не визначитись зі своєю ціллю, а неухильно йти до неї. Щодня розважливо і наполегливо робити свої кроки, поволі наближаючись до Неї, заповітної. Саме оті щоденні кроки і свідчитимуть про те, чи ми справді хочемо чогось досягнути, чи лише вдаємо, що хочемо, робимо хорошу міну при поганій грі. На шляху до мети і реалізації свого призначення треба буде щоденн домовлятися з собою. І саме того, хто зуміє це зробити, че катиме успіх. Домовлятися з собою, щоб раніше вставати вчасно йти спати, домовлятися з собою, щоб не сперечатися, коли хочеться довести іншій людині, що вона помиляється, домовлятися з собою тоді, коли хочеться понудьгувати і поледарювати, тоді як потрібно діяти. На нашому життєвому шляху варто вміти і домовлятися з навколишніми: пробачати, приймати, дякувати, цінувати... А також із Всесвітом якого я на сторінках книги наділяю функціями і рисам

єдиного живого організму, та й вірю, що саме так воно і є. З ним варто домовлятися у багатьох випадках: хочете встигнути на призначену зустріч – домовтесь, що не буде заторів, бажаєте залишитись здоровими у період зимових епідемій – поясніть Всесвітові, як ви взимку використаєте свій час, прагнете отримувати більше доходу чи мати кращі взаємини з оточенням – доведіть, що це вам потрібно. І в найзвичайнісіньких ситуаціях, і у справах *vita nostra* нам потрібне вміння спілкуватися. Тож тайм-менеджмент – це не планування і вчасні приходи на роботу, а радше оте внутрішнє і зовнішнє спілкування, яке дозволяє нам досягати, щодня долаючи якусь частину свого життєвого шляху. Та основним козирем у цих перемовинах є наша ціль – знання того, чого ми насправді хочемо. Гнути свою лінію у грі під назвою Життя може тільки той, хто її [лінію] має.

Втім, на жаль, часто люди поводяться, як ворона зі старого мультфільму, котра всім каркала: «Я птаха вільна! Куди хочу – туди лечу!» а потім задумувалась і питала себе: «Куди хочу?.. Куди лечу?..». Або ж самі собі вигадують проблеми подібно до лицаря з притчі про озеро і дракона.

Одного дня могутній лицар повертався з важких боїв. Усі його лати були на ньому, сонце пекло немилосердно, і йому було важко йти вперед. Та він був мужнім та відважним і продовжував свій шлях. Нещадне сонце зробило лицаря дуже спраглим. І от ген попереду заблищала озерна гладь. Та, підходячи до омріяної води, лицар побачив велетенського триголового дракона, який сидів біля озера. Почав лицар битися із драконом. Перший день бився – відрубав одну голову. Другий день бився – відрубав другу голову. Третій день бився, та не переміг дракона лицар. Впав він знесилений, лежить, останні сили покидають його. А дракон підходить до нього і питає: «Лицарю, що хотів ти?». «Води попити», – відповідає той. «Ну то попив би».

Ми надто часто забуваємо про свої цілі і починаємо створювати собі проблеми – «драконів», яких намагаємось героїчно здолати. Направду, більшість проблем і непорозумінь у житті є цілком надуманими. І тим чудовим засобом, який дозволяє відокремити святе від грішного, наші справжні цілі від образ, труднощів і марних тривог, є саме ціль. Справжня Ціль, яка захищає наш Шлях, від різного ментального непотребу. Інколи я ілюструю хибні цілі, які нас затягують, старим мультиком про мотузочку, де бегемот, щоб урятувати котика, який впав у колодезь, шукає мотузку. До кого б із звірів він не підходив, кожен готовий допомогти, однак просить за це якусь послугу і для себе: козі потрібна капуста, свині – іграшка для дітей, вороні – шматок сиру. І якоїсь миті бегемотик просто забуває, чого насправді він шукає, і починає влаштовувати справи інших, занедбавши власну мету. Допоки не зустрічається з песиком, який, як умілий тренер на коучинг-сесіях, геніально у своїй простоті фразою, повертає зажуреного героя до реальності: «Та ж тобі не сир, а мотузка потрібна!».

Як часто ми плутаємо мету і засіб: те, чого прагнемо, і поточний спосіб, у який ми цього хочемо досягти. Бажаючи добратися до місця призначення, вплираємося на тому, що маємо їхати потягом, забуваючи про можливість авіапереїлутьу, автомобіля, велосипеда чи пішого походу. Ставлячи за мету досягнути певних результатів у бізнесі, щоденно муштруємо свій колектив, повторюючи вчорашні помилки, замість того, щоб змінити систему продажів чи мотиваційну модель. Та й ніде правди діти – прагнучи щастя, переконуємо, змушуємо, тиснемо на близьких людей чи оточення, щоб, натомість, постійно змінювати засоби досягнення, залишаючи незмінною мету. Відволікаємось на пошук сиру, насправді потребуючи мотузки. Робочий колектив, погода, настрої, валютний курс, кон'юнктура ринку, компліменти від інших людей, сніданок, власна думка, прочитана книга, плани – це все засоби, за якими стоять цілі. І якщо колектив не справляється, погода не відповід-

на, настроїй не найкращий, валютний курс наче з ланцюга зірвався, а відстоювання власної думки забирає весь час, то змінюйте засоби, а не цілі – змінюйтесь самі, але залишайте їх непорушними.

Пошук своєї мети дуже схожий на тертя двох дерев'яних паличок доти, доки з них не спалахне вогонь і яскравою загравою не освітить все навколо. Той, хто коли-небудь відчував оцей стан наповненості сенсом, якщо навіть у якийсь момент втратить його, то все одно потім шукатиме щонайменшої можливості відчутти його знову.

Особливо важливо навчитися саме видобувати вогонь самим і зі середини, будувати все на внутрішній мотивації, щоб не поповнювати шерехи тих, хто на якомусь етапі досягнув чогось через неймовірну наполегливість, хоч ніколи не ставив собі цілей, а зараз повністю демотивований і не знає, що робити, щоб знову чогось досягти. Це ті люди, чие полум'я перший раз перейшло від чужого багаття (хтось надихнув), зайнялося від блискавки (дія через випадковість або якусь невідворотну потребу), але при цьому вони так і не навчилися усвідомлено видобувати іскорки з себе і постійно перебувають у залежності від зовнішніх чинників. Тож наше завдання – навчитися, як видобувати вогонь (цілеспрямованість, концентрацію, мотивацію, наполегливість тощо) попри випадковості ззовні. Це тривалий шлях, який дає змогу мати мотивацію «при собі» і не зважати при цьому ані на міркування інших людей, ані на поточні обставини: бути чутливими і все враховувати, та при цьому не стати вразливими і залежними.

Тертя двох паличок одна об одну – це дуже тривалий механічний, але цілком доступний процес, який, освоївши бодай раз, ми зможемо чимало разів

